

От 11 септември 2001 г. светът не е същият. Политици и коментатори повтарят това клише всеки ден оттогава пред световните агенции. Защо, какво стана на този ден? Двата най-високи небостъргача на Ню Йорк и едно крило на Пентагона бяха сринати от пътнически самолети, управлявани от камикадзе. Загинали са 3170 души. Това ли промени света? Смъртта на 3170 човека? Това ли е еталонът за видоизменението на света? Всеки път, когато умират по 3170 души?

В такъв случай би трябвало светът досега да се е променял хиляди и хиляди пъти през последните петдесетина години. Светът трябваше да престане да е същият и на 24 март 1999 г., когато НАТО изсипа 21 700 тона експлозиви над суверенната държава Югославия и уби и рани над 6000 души, сред които 2000 деца. Това нападение НАТО извърши в противоречие с Устава на ООН и използва забранените от международните конвенции касетъчни бомби и снаряди с обеднен уран.

Светът трябваше да се промени и след 1982 г., когато еврейски части влязоха в палестинските лагери Сабра и Шатила и заедно с ливанските милиции избиха няколко десетки хиляди палестинци, сред които много жени и деца. Премиерът на Израел Ариел Шарон бе призован от белгийски съд на 28 ноември 2001 г. като обвиняем в масови убийства, заради участието му в клането през 1982 г. Призовката за съда му бе връчена от белгийския посланик в Тел Авив Вилфред Гинс, а делото е заведено от оцелели от масовото избиване. Но нямаше международен траур за жертвите.

А какво стана, когато американските въздушни нападения и средновековна блокада на Ирак причини смъртта на 500 000 иракски деца?

Половин милион малки деца! За нормалното човешко съзнание този факт няма реални контури. Той е толкова ужасен, че не може да бъде друго, освен абстракция.

Но да сте чули интелектуалци по света или в България да вдигнат глас на протест срещу този геноцид? Някой държавен глава да е станал прав в знак на траур? Да сте чули за концерт на световни звезди в чест на половинмилионното аутодафе, устроено от "най-голямата демокрация" на планетата?

Светът трябваше да се деформира и при унищожаването на 30 000 чилийци от превратаджиите на Пиночет през 1973 г., финансирани и подкрепяни от САЩ.

Нима светът помръкна след 1965 г., когато в Индонезия за броени седмици диктаторът Сухарто изби 500 000 души с американска помощ? И бе обявен от щатската пропаганда за "светъл лъч в Азия", както писа тогава "Ню Йорк Таймс". Сигурно е, че огромното мнозинство щастливо живеещи по скалата на "евроатлантическите ценности", граждани на Западна Европа и САЩ дори няма да си спомнят за тези ужаси, ако ги питат днес.

Гватемала - 1954 г., Бразилия - 1962 г., Венесуела - 1954 г., Чили - 1973 г., Панама - 1989 г., Гренада - 1983 г., Никарагуа - 1991 г. Това са само няколко от местата и датите на насилствена американска намеса във вътрешните работи на суверенни държави. При всички тези случаи са извършвани държавни преврати, подготвени от ЦРУ, съпроводени с десетки и стотици хиляди убити. На мястото на национално мислещите държавници, САЩ поставяха свои марионетки, които често бяха криминални престъпници, наркобарони и откровени садисти.

При всички тези случаи светът не се променяше. Немаше патетични речи на президенти, немаше национален траур в чест на жертвите. Западът не обича да скърби за убитите от него или от неговите местни пионки аборигени. **Световният траур, който беше демонстриран след 11 септември 2001 г. чрез глобалните медии, показва ясно, че в очите на световната олигархия един американски живот има по-висока цена от един чилийски, гватемалски, сръбски или индонезийски.**

Откъс от "Бумерангът на злото", Волен Сидеров, издателство Жарава, 2002 г.